

Гродна
№14 (472),
2 ліпеня 2017

Слова Жыцця



www.slowo.grodnensis.by

ГАЗЕТА ГРОДЗЕНСКАЙ ДЫЯЦЭЗІІ

Заступнікі перад Богам не забываюцца пра родныя мясціны



БЕЛАРУСКАЯ ЗЯМЛЯ ВЫГАДАВАЛА ШМАТ ГОДНЫХ ХВАЛЫ ЛЮДЗЕЙ, СЯРОД ЯКІХ І БЛ. ЦЭЛІНА БАЖЭНЦКАЯ. РАЗАМ З ДАЧКОЙ ЯДЗВІГАЙ ЯНА ЗАСНАВАЛА КАНГРЭГАЦЫЮ СЯСЦЁР ЗМЁРТВЫХПАЎСТАННЯ ПАНА НАШАГА ЕЗУСА ХРЫСТА. ЧВЭРЦЬ ЖЫЦЦЯ МУЖНАЯ ЖАНЧЫНА ПРАВЯЛА Ё АБРЭМШЧЫНЕ (НЕДАЛЁКА АД В. ЗАНЕВІЧЫ). ТУТ У ПАМЯЦЬ АБ БЛАСЛАЎЛЁНАЙ НА МЕСЦЫ, ДЗЕ РАНЕЙ ЗНАХОДЗІЎСЯ ДОМ ЯЕ СЯМ'І, ЗБУДАВАНА КАПЛІЦА, КУДЫ ЧАСТА ПРЫЯЗДЖАЮЦЬ МАЛАДЫЯ СУЖЭНСТВЫ, КАБ ПАМАЛІЦА Ё ІНТЭНЦЫІ ДОБРАЙ СЯМ'І І ДАРУЧЫЦЬ СВОЙ САЮЗ ЯЕ ЗАСТУПНІЦТВУ.

ВА ЁРАЧЫСТАСЦЬ НАРАДЖЭННЯ СВ. ЯНА ХРЫСЦІЦЕЛЯ МЕНАВІТА Ё ГЭТЫМ АСАБЛІВЫМ ДЛЯ ДЫЯЦЭЗІІ МЕСЦЫ РАСПАЧАЛОСЯ СЯТКАВАННЕ 100-ГОДДЗЯ ПАРАФІІ ЗАНЕВІЧЫ. ТУТЭЙШЫЯ ВЕРНІКІ ЁПЭЎНЕНА, ШТО БЛ. ЦЭЛІНА НЯСТОМНА ВЫПРОШВАЕ ДЛЯ ІХ НЕАБХОДНЫЯ ЛАСКІ ПЕРАД БОЖЫМ АЛТАРОМ.

• працяг на с. 3

Каляндар падзей

3 ліпеня

Свята св. апостала Тамаша.

7–8 ліпеня

Дыяцэзіяльная ўрачыстасць МБ Каралевы Нашых Сем'яў
у санктуарыі ў Тракелях.

13 ліпеня

Гадавіна мучаніцкай смерці бл. Мар'яны Бярнацкай,
святароў і жыхароў Гродна і ваколіц.

Ружанцовыя інтэнцыі

Ліпень

За тых, хто знаходзіцца ў водпуску і на канікулах – аб дары
прадукцыйнага перажывання адпачынку.

Аб дары плённай перэгрынацыі фігуры Маці Божай Фацімскай у дыяцэзіі
і аб добрай падрыхтоўцы да дыяцэзіяльнага сінода.

Праграмы каталіцкай рэдакцыі

“Голас Евангелля”

Разважанні над Божым словам.

Выходзіць на Першым нацыянальным канале Беларускага радыё
кожную нядзелю ў 8.00 у Гродне на 96,9 FM, у Свіслачы на 100.8 FM.

“Сімвал веры”

Тэлеперадача аб рэлігійным жыцці Гродзенскай дыяцэзіі.

Выходзіць пры супрацоўніцтве Каталіцкай тэлестудыі Гродзенскай дыяцэзіі
і дзяржаўнага тэлебачання на тэлеканале “Беларусь–4”.

Чарговы выпуск у жніўні.

Навіны з Ватыкана па-беларуску

Радыёвяшчанне з Апостальскай Сталіцы.

Штодзённа ў 22.10 на 98,1 FM – у Гродне, Ваўкавыску, Шчучыне,
Лідзе, Мастоках і побач з гэтымі гарадамі; на 99,2 FM – у Брэсце і побач з ім;
у 20.00 на кароткіх хвалях 6185 і 11715 кГц;
у 20.00 і 6.20 на спадарожніку “Eutelsat Hotbird 13” на канале
“Radio Vaticana Telerace”. Кожную нядзелю ў 8.55
на хвалях Першага нацыянальнага канала Беларускага радыё
і на Канале “Культура” Беларускага радыё.
У інтэрнэце на старонцы vatican.by.

“Хрысціянін дазваляе Богу весці сябе шляхам нечаканасцей”. Папа Францішак

РАЗВАЖАННІ З БОЖЫМ СЛОВАМ

XIII ЗВЫЧАЙНАЯ НЯДЗЕЛЯ

Мц 10, 37–42

Езус сказаў сваім Апосталам: “Хто любіць бацьку ці маці больш, чым Мяне, не варты Мяне. І хто любіць сына ці дачку больш, чым Мяне, не варты Мяне. І хто не бярэ крыжа свайго і не ідзе за Мною, той не варты Мяне. Хто знайшоў жыццё сваё, страціць яго. А хто страціў жыццё сваё дзеля Мяне, знойдзе яго. Хто прымае вас, Мяне прымае. А хто прымае Мяне, прымае таго, хто паслаў Мяне. Хто прымае прарока ў імя прарока, узнагароду прарока атрымае. І хто прымае справядлівага ў імя справядлівага, узнагароду справядлівага атрымае. І хто напоіць аднаго з малых гэтых толькі кубкам халоднай вады ў імя вучня, сапраўды кажу вам, не страціць узнагароды сваёй”.

НАВАТ КУБАК СВЕЖАЙ ВАДЫ МОЖА ЗБАВІЦЬ

Гасціннасць – самая складаная дабрачынная місія для сучаснага чалавека. Такі жэст павінен узмацняць салідарнасць паміж людзьмі, якія праслаўляюць Бога. Чалавеку, што адчыняе дзверы свайго дома, не трэба звяртаць увагу на тытулы і заслугі гасця, сардэчна вітаючы яго, як Хрыста. У сваю чаргу асобе, якую прымаюць, не належыць паводзіць сябе, як эгаістычны турыст, шукаць выгады за кошт іншага. Варта рабіць усё, каб не ствараць клопатаў, быць заўсёды гатовым вырышць у далейшы шлях і, не вагаючыся, прымаць самотнасць. Такім чынам абодва бакі прычыняюцца да нябеснай узнагароды праз вызнанне сваёй веры.

Таму не будзем баяцца адчыніць свае дзверы перад незнаёмым чалавекам, прапанаваць яму самы звычайны кубак свежай вады. Мажліва, гэты бескарыслівы ўчынак будзе адным з тых, якія паспрыяюць нашаму збаўленню.

XIV ЗВЫЧАЙНАЯ НЯДЗЕЛЯ

Мц 11, 25–30

У той час, адказваючы, Езус сказаў: “Праслаўляю Цябе, Ойча, Пан неба і зямлі, што Ты схаваў гэта ад мудрых і разумных і адкрыў гэта дзецям. Так, Ойча, бо такая была Твая добрая воля. Усё перададзена Мне Айцом Маім, і ніхто не ведае Сына апроч Айца; і ніхто не ведае Айца, апроч Сына і таго, каму Сын захоча адкрыць. Прыйдзіце да Мяне, усе спрацаваныя і абцяжараныя, і Я супакою вас. Вазьміце ярмо Маё на сябе і навучыцеся ад Мяне, бо Я ціхі і пакорны сэрцам, і знойдзеце спакой для душаў вашых. Бо ярмо Маё любое і цяжар Мой лёгка”.

УБОГАЕ СЭРЦА ВЯДЗЕ ДА ХРЫСТА

Сённяшняе Слова прагне адкрыць нас на разуменне духа Хрыста. Яго веліч збудавана не на сіллі і моцы, а на выкананні волі Айца ў прастаце і цягненні. Давайце правядзем рэвізію нашага спосабу мыслення і дзеяння: ці маем у сабе дух Езуса – дух любові і пакорнасці?

Хрыстос быў Чалавекам добрым. Бескарысліва дапамагаў кожнаму, каму гэта было неабходна. Вучыў, што трэба быць слугамі для бліжніх, і сам жыў згодна са сваімі словамі. Каб сустрэць Яго ў жыцці, мы павінны мець убогае сэрца. Гэта вечная праўда. Ніколі не пачуем Езуса ў шуме і мітусні. Варта часам у пакоры суцішыцца, адкласці ўсе свае справы, абавязкі і проста быць разам з Ім.

Давайце вучыцца лагоднасці і пакорнасці, каб магчы крочыць у Неба побач з нашым Збаўцам. Будзем памятаць пра тое, што адзінай дарогай, на якой мы зможам стаць бліжэй да Езуса і пераймаць Яго, з’яўляецца любоў.

Кс. Юрый Бяганскі



Слова рэдактара

Кс. Юрый Марціновіч

З вышыні крыжа Езус скіроўвае да сваёй Маці словы: “*Жанчына, вось сын Твой*”. Апосталу Яну гаворыць: “*Вось Маці твая*”. Далей у Евангеллі чытаем: “*І з гэтага часу вучань узыў Яе да сябе*” (Ян 19, 26–27). Гэтыя словы ўтрымліваюць важную для нас ісціну: Збаўца перадае чалавеку ў дар сваю Маці, якая становіцца нашай Маці таксама.

Мы захапляемся духоўным багаццем Марыі, якое Яна перадае Касцёлу. Глядзім на Найсвяцейшую Маці і хочам навучыцца ад Яе рэалізацыі свайго жыццёвага паклікання. Ведаем, што Марыя ішла дарогай веры, бязмежна

давяраючы Божым абяцанням, якія па-людску былі немагчымымі: ад звеставання праз трыванне перад абліччам мукі і крыжа свайго Сына ажно да раніцы ўваскрасення. Марыя вучыць нас сваім прыкладам перажываць веру як досвед, што патрабуе намаганняў, актыўнага ўдзелу і поўнага даверу Богу.

Шмат святых і бласлаўлёных на працягу многіх стагоддзяў сваім прыкладам вучаць нас прымаць Маці Божую да сябе, давяраючы Ёй штодзённае жыццё. Сярод іх і бл. Цэліна Бажэнцкая – мама, бабуля, манахіня. Яе набажэнства да Нябеснай Валадаркі

заклучалася ў перайманні Марыі. Як маці бл. Цэліне былі блізкія этапы ўдзелу ў збаўчай місіі Хрыста, пачынаючы ад таямніцы звеставання, Яго нараджэння ці ахвяравання ў святыні ажно да цягнення разам з Сынам і трыумфу ўваскрасення.

Такія святая і бласлаўлёная, як Цэліна Бажэнцкая, з’яўляюцца для нас школай хрысціянскай дасканаласці. Паказваюць, як мы павінны жыць, адкрываць таямніцы Бога і чалавека. Св. Павел сказаў: “*І ўжо не я живу, а жыве ўва мне Хрыстос*” (Гал 2, 20). Мы ўсе пакліканы да святасці, каб

наш эгаізм паміраў, а перамагала жыццё ў Хрысце. Трэба з даверам адкрывацца на Езуса: “*Яму трэба ўзрастаць, а мне становіцца меншым*” (Ян 3, 30). Жыццё, якое хрысціянне атрымалі ў дар, трэба разумець як перамену сутнасці чалавека. Жывём Уваскрослым і ў Ім развіваемся. У гэтым заключаецца святасць.

Да Усемагутнага наступнымі словамі звяртаўся св. Аўгустын: “*Увайдзі туды, дзе Ты адкрыў мяне! Адкрыў там, дзе я яшчэ закрыты!*”. Калі будзем паступаць такім чынам, наша жыццё пастаянна будзе прасякнута Божай прысутнасцю.

Дарагія Чытачы!

Давайце дзякаваць Усявышняму за дар святых і бласлаўлёных, асабліва тых, што такія родныя сэрцу, бо паходзяць з нашых зямель. Давайце вучыцца ад іх блізкасці з Марыяй, нашай Маці. Няхай яны заўсёды будуць для нас сведчаннем таго, што жыццё – гэта рэалізацыя заповедзі любові да Бога і бліжняга.

Да 100-годдзя аб’яўленняў Маці Божай у Фаціме 1917–2017

Сэрца Езуса і Сэрца Марыі ў фацімскіх аб’яўленнях

Анёл у Фаціме скіраваў 3-ім пастушкам наступны наказ: “*Маліцеся многа! Сэрцы Езуса і Марыі хочуць праз Вас аказаць свету шмат міласэрнасці*”. Узнёслыя словы, што прагучалі з яго вуснаў, падкрэслівалі адзінства 2-ух любячых адно аднаго Сэрцаў – Маці і Сына.

Да аб’яўленняў Маці Божай у Фаціме культ Найсвяцейшага Сэрца Пана Езуса ўжо быў шырока распаўсюджаны, але вельмі мала ўшаноўвалася Беззаганнае Сэрца Марыі. Праз фацімскае пасланне Пан Езус наказаў развіваць набажэнства да Найсвяцейшай Маці, а Марыя пацвердзіла, як гэта важна для Яе.

“*Я ўжо хутка пайду ў неба. Ты застанешся тут, каб сказаць людзям, што Бог хоча ўвесці ў свеце набажэнства да Беззаганнага Сэрца Марыі. Калі надыйдзе час, каб гаварыць пра гэта, не хавайся. Кажы ўсім, што Усемагутны ўдзяляе ласкі праз заступніцтва Марыі, што людзі павінны іх выпрошваць праз Яе Сэрца, што Сэрца Езуса хоча, каб побач з Ім праслаўлялі Беззаганнае Сэрца Найсвяцейшай Маці. Няхай просяць Марыю аб міры, бо Бог даручыў Яе Сэрцу супакой у свеце. Калі б толькі магла ўкласці ў сэрцы ўсіх людзей агонь, які палае ў глыбіні майго сэрца і які спрыяе таму, што я так моцна люблю Сэрца Езуса і Сэрца Марыі...*”, – запісала Луцыя ва ўспамінах аб сустрэчы з Гіяцынтай. Надзвычай красамоўным

у гэтых адносінах быў прыход Божлага пасланніка, які дзяўчына апісвае так: “*Мы пайшлі з Прэгуэйра. Там спачатку памаліліся Ружанец і прамовілі малітву, якой навучыў Анёл, калі аб’явіўся ўпершыню. І тады ён з’явіўся*

Хрыста, прысутнага на ўсіх алтарах свету, як адплату за знявагі, святатацтва і абыхавасць, якія Яго абражаюць. Праз невымерныя заслугі Яго Найсвяцейшага Сэрца і праз пасрэдніцтва Беззаганнага Сэрца Марыі

французскай манахіні, якая стала заснавальніцай культу Найсвяцейшага Сэрца Пана Езуса. Хрыстос скіраваў ёй наступныя словы: “*Маё Боскае Сэрца палае такой вялікай любоўю да людзей, а асабліва да цябе, што ўжо не можа стрымаць у сабе гэтае гарачае полымя. Павінна выліць любоў праз цябе і паказаць яе людзям, каб узбагаціць іх каштоўнымі скарбамі, якія паказваю табе і якія заключаюць у сабе асвятляючы і жывацворныя ласкі, неабходныя, каб выратаваць людзей з прорвы пагібелі*”. Манахіня ўбачыла Сэрца Езуса “*нібы на троне, цалкам з полымя, якое ззяла ярчай, чым сонца, з ранай, акружанай каронай з цярняў і з крыжам на вяршыні*”. Збаўца сказаў ёй, што адкрывае яго разам з усімі скарбамі Божай любові, поўнае ласкаў, міласэрнасці і збаўлення для таго, каб людзі яго больш любілі. У гэтых словах заключана незразумелая і бязмежная любоў Хрыста да людзей.



перад намі ў 3-ці раз. Трымаў у руцэ келіх, над якім уздымалася святая Гостыя, з якой у яго сцякалі кроплі Крыўі. Раптам келіх з Гостыяй павіслі ў паветры, а Анёл стаў на калені на зямлі і тройчы паўтарыў малітву: “*Найсвяцейшая Тройца – Ойча, Сыне і Дух Святы – люблю Цябе з найглыбейшай пашанай і ахвярую Табе жыццэнны Цела, Кроў, Душу і Боскасць Пана нашага Езуса*

малю аб навяртанні бедных грэшнікаў”. Затым падняўся з каленяў і падаў мне Гостыю, а змесціва келіха – Гіяцынец і Францішку: “*Прыміце Цела і Кроў Пана нашага Езуса, якія церпяць страшныя абразы ад няўдзячных людзей. Кайцеся за іх грахі і суцяшаіце Бога нашага*”.

У фацімскіх падзеях можна ўбачыць працяг папярэдніх аб’яўленняў св. Маргарыце Марыі Алако –

Кс. Юрый Марціновіч

Заступнікі перад Богам не забываюцца пра родныя мясціны



З нагоды ўрачыстасці сёстры змёртвыхпаўстанкі ахвяруюць пробашчу парафіі келіх

• [працяг са с. 1](#)

АПЕКА БЛАСЛАЎЛЁНАЙ – ДЛЯ ХВАЛЫ УСЕМАГУТНАГА

У першы дзень урачыстасцей юбілею існавання мясцовай парафіі Найсвяцейшага Сэрца Пана Езуса і св. Язафата Кунцэвіча св. Імшу ўзначаліў біскуп Гродзенскі Аляксандр Кашкевіч. У Абрэмшчыну, дзе пачалося святкаванне, прыбыло шмат гасцей, сярод якіх шматлікія святары, у тым ліку і тыя, якія паходзяць з гэтых зямель, манахіні, прадстаўнікі мясцовай улады і вернікі з розных куткоў Гродзеншчыны. Прыехалі таксама 15 сваякоў бл. Цэліны Бажэнцкай з Польшчы.

У гаміліі іерарх заклікаў вернікаў дбаць аб пераказе ў парафіі Божых слова, з зерня якога нараджаецца вера. **“Ідзіце далей у пілігрымцы веры ў новыя часы. Няхай маладое пакаленне будзе верным, а старэйшае ўмела перадае скарбы веры і прыгожыя звычайды традыцыі”,** – заахвоціў біскуп.

На заканчэнне першага этапу ўрачыстасцей пробашч кс. Валерый Быкоўскі падзякаваў сваім папярэднікам – святарам, якія прыбылі, каб разам святкаваць гэтую падзею,

а таксама вернікам, якія вялікай пашанай атачаюць парафіяльную святыню і капліцу ў Абрэмшчыне. Святар адзначыў, што трэба асабліва дзякаваць Пану за дар жыцця і паклікання бл. Цэліны і праз яе заступніцтва маліцца, каб Бог быў праслаўлены ў жыцці кожнага чалавека, які жыве на роднай зямлі бласлаўлёнай.

СЛЕД СЯМ’І БЛАСЛАЎЛЁНАЙ У ПАРАФІІ

На другі дзень св. Імшу на сходах невялікай святыні ў Заневічах ўзначаліў дапаможны біскуп Гродзенскай дыяцэзіі Юзаф Станеўскі. Іерарх прыбыў сюды не толькі як пастыр, але і як сведка часткі гісторыі парафіяльнай супольнасці, бо паходзіць з яе. Менавіта тут ён узрастаў і выпяваў у пакліканні, беручы прыклад веры і набожнасці з мясцовых вернікаў. Біскуп заклікаў парафіян да падзякі Усемагутнаму за ўсе дары і ласкі, якія на працягу столькіх гадоў атрымлівалі, молячыся ў сваім касцёле. І ў той жа час выказаў словы ўдзячнасці самім парафіянам. **“Не было б гэтай святыні, калі б не было чалавечых сэрцаў, якія так моцна любяць Бога”,** – дадаў

іерарх.

Кс. Валерый Быкоўскі нагадаў гісторыю стварэння парафіяльнай супольнасці. Адзначыў, што сімвалічны 1917 год быў годам пачатку вялікіх падзей для Хрыстовага Касцёла на Усходзе, бо акурат у гэты час адбылася балашавіцкая рэвалюцыя. Святыні знішчаліся, а святары перажывалі пераслед. **“Менавіта ў 1917 годзе па просьбе нашых продкаў, якія былі пазбаўлены касцёла ў Свіслачы і Літвінках, сямя Бажэнцкіх з Абрэмшчыны перадала на патрэбы**

вернікаў сваю пахавальную капліцу. Гэта дало пачатак стварэнню парафіі ў Заневічах”, – расказаў святар.

Святкаванні юбілею завяршылася словамі ўдзячнасці, якія пробашч прамовіў да ўсіх, хто прымае актыўны ўдзел у жыцці парафіяльнай супольнасці і рознымі спосабамі падтрымлівае святыню.

На ўспамін аб урачыстасці 100-годдзя парафіі былі пасаджаны 3 дубы, як знак моцнай веры тутэйшых парафіян, што накіроўвае людзей у неба.



Біскуп Юзаф Станеўскі садзіць дуб – сімвал сілы і вынослівасці веры нашчадкаў

3 парафіі ў Заневічах паходзіць шмат манахінь і святароў, якія ахвярна служаць Касцёлу. Сярод іх – браты-блізняты, якія таксама ў маленстве хадзілі сцэжкамi бл. Цэліны Бажэнцкай.

Кс. прэлат Андрэй Стэцкевіч, Мінск

Наша мама паходзіць з Заневічаў, тата – з Абрэмшчыны. У бацькоў нас было васьмёра дзяцей. Колькі сябе памятаю, у сям’і заўсёды цанілася малітва, сакраментальнае жыццё, Эўхарыстыя і ўсё тое, што належыць лічыць самым важным. Я ўсведамляю, што хрысціянскія каштоўнасці былі вынесены намі менавіта з роднага дома...

Тата расказаў, што, калі прыйшлі саветы, скандза ў Заневічах арыштавалі. Ключы ад касцёла ў сельсавеце забраў ён. Тады бацьку было толькі 19 гадоў. Аднак яму ўдалося пераканаць улады, што ў касцёле не ўдасца зрабіць збожжасховішча, таму што там стаяць лавы, з-за якіх для захавання культуры мала месца. На працягу многіх гадоў тата трымаў ключы дома. Калі людзі прыходзілі, адчыняў ім святыню і разам з усімі маліўся.

Сёння бацьку ўжо 90 гадоў. Мама памерла 30 гадоў таму. Не так даўно размаўляў з татам і ён зноў узгадаў гэтую гісторыю. Мы вельмі ганарымся сваім бацькам! Ён з’яўляецца краевугольным каменем нашай радасці і нашага жыцця.



Бл. Цэліна Бажэнцкая (дзявочае прозвішча – Хлудзінская) з дзяцінства хацела служыць Богу як манаская сястра. Але па волі бацькоў выйшла замуж за Юзафа Бажэнцкага, які паходзіў з Абрэмшчыны. Тут нарадзіла чацвярых дзяцей: 2-іх пахавала, 2-іх выгадавала. Ва ўзросце 41 год аўдавала. Пасля смерці мужа рэалізавала даўняе жаданне. Калі старэйшая дачка выйшла замуж, разам з малодшай дачкой Ядзвігай паехала ў Рым і стала заснавальніцай новай супольнасці сясцёр змёртвыхпаўстанак.

Некалькі фактаў з жыцця бласлаўлёнай:

- За дапамогу параненым паўстанцам Кастуся Каліноўскага, якую аказвалі ў сямейным маёнтку Абрэмшчына, была арыштавана царскай паліцыяй і адпраўлена ў гродзенскую вязніцу.

- Арганізавала школу для дзяўчат, дзе Джакама Дэла К’еза (будучы папа Бенедыкт XV) служыў у якасці капелана.

- Першы манастыр адкрыла на польскіх землях. Затым – у Балгарыі і ЗША. Усяго паспела заснаваць 22 супольнасці.

- Адышла ў вечнасць за 3 дні да свайго 80-годдзя.

СЛОВА ДЛЯ ЖЫЦЦЯ

Папа Францішак



Хрысціяне ў барацьбе са злом не адчайваюцца. Хрысціянства культывуе “невывечную” веру ў тое, што ад-

моўныя і разбуральныя сілы не могуць перамагчы. Заключнае слова ў адносінах да гісторыі чалавека – гэта не нянавіць, не смерць, не вайна. У кожны момант жыцця побач знаходзіцца рука Бога, а таксама тактоўная прысутнасць усіх вернікаў, якія “адышлі перад намі са знакам веры”, як сцвярджаецца ў Рымскім Каноне. Іх існаванне сведчыць найперш пра тое, што хрысціянскае жыццё не з’яўляецца недасяжным ідэалам. У той жа час сцвяжае: мы не самотныя. Касцёл складаецца з незлічоных братаў, часта безыменных, якія прайшлі перад намі і праз дзейнасць Святога Духа ўцягнуты ў справы тых, хто ўсё яшчэ жыве на зямлі.

Мы пыл, які імкнецца да неба. Нашы сілы слабыя, але магутнай з’яўляецца таямніца ласкі, якая прысутнічае ў жыцці хрысціян. Мы верныя зямлі, якую Езус любіў у кожны момант свайго жыцця. Але ведаем і спадзяёмся на канчатковае пераўтварэнне свету, дзе ўрэшце рэшт не будзе слёз, злосці і пакут.

Фрагмент прамовы падчас агульнай аўдыенцыі на плошчы св. Пятра, 21.06.2017

Кс. бл Аляксандр Кашкевіч



Неабходна кланіцца аб тым, каб у парафіі заўсёды прысутнічаў Езус, каб перадалася Божае слова. У ім знойдзецца праўду і мудрасць, адказы на ўсе пытанні, якія турбуюць чалавека. Добра тое разумеў св. Геранім, які казаў, што “няведанне Святога Пісання – гэта няведанне Хрыста”. Таму абавязкова неабходна пазнаваць і прымаць Божае слова, бо толькі з таго зярнятка нараджаецца вера.

Нам сёння неабходна імкнуцца да Евангелля, а таксама ўвайсці на шлях навяртання і пакаяння. Да гэтага заахвочвала Фацімска Панна, якая стагоддзе таму аб’явілася 3-ім малым пастушкам. Гэта дарога, якую запланаваў Усявышні, заахвочваючы праз свайго Адзінароднага Сына да адкупленчай малітвы ў інтэнцыі навяртання грэшнікаў. У час, калі Бога неважаюць, Яго права растоптваюць, а свет пагружаецца ў цемру зла, узнагароджанне Усемагутнага ў Хрысце проста неабходнае.

Фрагмент гаміліі, прамоўленай падчас урачыстасці 100-годдзя касцёла ў Заневічах, 24.06.2017



Кс. прэлат Юрый (злева) і кс. прэлат Андрэй (справа) Стэцкевічы

Кс. прэлат Юрый Стэцкевіч, Калінінград

Гняздо для птушак – тое месца, дзе яны адчуваюць сябе ўтульна, куды ахвотна вяртаюцца. Чалавека ж цягне да роднага дома. Ён вяртаецца туды, каб схавання ад пэўнай небяспекі, цяжасцей, разнастайных абавязкаў, але таксама для таго, каб быць бліжэй да сваіх каранёў. Заневічы з’яўляюцца для мяне менавіта такім цудоўным гняздом. Ужо на працягу 26-ці гадоў я служу ў Калінінградзе. Люблю тых людзей, люблю тое месца. Адчуваю сябе там вельмі добра. Аднак кожны раз, калі выдаецца нагода, ахвотна вяртаюся на Бацькаўшчыну. Тут маё сэрца б’ецца зусім іншым, прыгожым рытмам, таму што ў гэтым месцы яно незаўважнай ніццю злучана з Сэрцам Езуса.

Кс. Юрый Марціновіч і Ангеліна Пакачала



♦ Ватыкан распрацоўвае праект экскамунікі за карупцыю і прыналежнасць да злачынных арганізацый, звязаных з мафіяй. Аб гэтым паведамляе распаўсюджаны праз прэс-бюро Апостальскай Сталіцы камунікат Дыкастэрыі па служэнні інтэгральнаму развіццю чалавека. Адаказны за гэтую справу кардынал Пітэр Тарксан патлумачыў, што карупцыя з'яўляецца краіне негатыўнай з'явай. "Нельга растоптваць, адмаўляць чалавечую годнасць ці ствараць ёй перашкоды. Таму наша дыкастэрыя хоча звярнуць увагу на гэтую праблему", – падкрэсліў ён.

♦ Генеральны сакратарыят Сінода біскупаў паведаміў аб запуску сайта з нагоды падрыхтоўкі да XV Усеагульнай асамблеі, якая будзе праходзіць у кастрычніку 2018 года ў Ватыкане на тэму "Моладзь, вера і разнапланаванне паклікання". Сайт па адрасе youth.synod2018.va ўжо даступны ў інтэрнэце. Зараз працуе яго італьянская версія. У бліжэйшы час там будзе змешчана апытанне для моладзі на розных мовах, прыняць удзел у якім можна да 30 лістапада бягучага года.

♦ Завяршылася XVIII Міжнародная выстава будаўніцтва і абсталявання касцёлаў, сакральнага мастацтва і дэкарацый "SACROEXPO", якая праходзіла ў Кельцах (Польшча). На ёй па традыцыі шырока прэзентаваліся розныя галіны, звязаныя з жыццём Касцёла – духоўнасцю, навукай, культурай і са штодзённым функцыянаваннем святынь. У мерапрыемстве прынялі ўдзел 270 экспанентаў з 13-ці краін, галоўным чынам еўрапейскіх. "SACROEXPO 2017" наведвала каля 5-ці тысяч чалавек, сярод якіх было нямала зацікаўленых святароў, архітэктараў, гісторыкаў мастацтва, вытворцаў абсталявання святынь, членаў парафіяльных рад, гаспадароў сакральных аб'ектаў і гандляроў.

♦ У Львове (Украіна) адбылася архірэйска-хіраманія біскупа Эдварда Кава, якога ў маі бягучага года Святы Айцец Францішак прызначыў дапаможным біскупам Львоўскай архідыяцэзіі. Сёння 39-гадовы іерарх з'яўляецца самым маладым каталіцкім біскупам у свеце. Святарскія пасвячэнні ён прыняў у Санкт-Пецярбургу (Расія) у 2003 годзе. У наступныя гады служыў у розных парафіях Украіны, а таксама выконваў абавязкі настояцеля манастыра ў Барыспалі і Львове.

♦ Францысканцы святкуюць 800-годдзе службы ў Святой Зямлі. Брат Ілля з Картуны быў першым з іх, хто прыбыў у Сірыю ў 1217 годзе (праз 6 гадоў пасля заснавання ордэна). На аснове сваёй дзейнасці яго паслядоўнікі імкнуліся стварыць фарпост братэрства і міру на Блізкім Усходзе. І ў гэтым атрымалася. Дагэтуль францысканцы застаюцца захавальнікамі найважнейшых святынь хрысціянства. Акрамя таго, працуюць у школах і дапамагаюць убогім. З нагоды юбілею ў кастрычніку бягучага года запланаваны 3-дзённая канферэнцыя і фестываль арганнай музыкі.

credo.pro; ekai.pl; niedziela.pl

Ангеліна Пакачайла



“Мая місія – будаваць Божэе Валадарства ў кожным чалавечым сэрцы”

С. Стэла, апранутая ў белы халат, з-пад якога віднее хабіт, сустракае мяне ля ўваходу ў анкалагічнае аддзяленне Гродзенскай абласной клінічнай бальніцы. Пакуль ідзем доўгімі калідорамі, манахіня распавядае, што сваё служэнне ў гэтым шпіталі яна распачала ў далёкім 1966 годзе.

– На той момант я працавала ў прыёмным пакоі, – гаворыць с. Стэла. – Запісвала хворых, якія паступалі на лячэнне, а заадно цікавілася, якога яны веравызнання. Таму адразу ведала, хто і ў якой палаце ляжыць. Гэта былі складаныя часы атэізму. Святарам нельга было наведваць медыцынскія ўстановы, а хворым былі патрэбны святыя сакраманты. Вось і даводзілася ісці на хітрасць: пераапрацаваць ксяндза ў белы халат і накіроўваць у адпаведныя палаты.

– Ці заўсёды ўдавалася заставацца незаўважанымі?

– А як жа, – гаворыць з усмешкай сястра. – Адночы ў шпіталь патрапіла манахіня з Каменкі. Я рэзультатна яе наведвала і падчас аднаго з такіх візітаў пачула страшныя стоны, якія даносіліся з рэанімацыйнага аддзялення. Там знаходзіўся мужчына ў вельмі цяжкім стане. Я падышла да яго і сказала: “Ці Вы католік, ці праваслаўны, пакайцеся за свае грахі!”. Медсёстры пачулі гэта і паралі пакінуць церпячага ў супакоі, бо ён

прывяла з сабой ксяндза, каб той паспавядаў хворага. Як толькі святар увайшоў у палату, у калідоры пачуліся крокі. Я ўбачыла міліцыянера, што накіроўваўся ў мой бок. Стала страшна, а праз імгненне я зразумела, што ўсё роўна губляць няма чаго, і крыкнула: “Стоі, туды нельга ўваходзіць!”. Міліцыянер здзіўляўся такому загаду, але спыніўся і не стаў адчыняць дзверы. Калі святар скончыў спавядаць, давалася ўцякаць праз запасны выхад, каб нас не выкрылі.

Уваходзім у анкалагічнае аддзяленне. Сястра асцярожна прыадчынае дзверы першай палаты і ціхім пашчотным голасам вітаецца з пацыентамі: “Добры дзень! Ці ёсць сярод Вас католікі? Прыходзьце на св. Імшу ў каплічку!”.

Такім чынам манахіня абыходзіць адзін за другім усе пакоі, запрашае хворых прыступіць да споведзі і прыняць Камунію. Прозвішчы ахвочых і нумары палат занатоўвае ў бланкот. Туды ж с. Стэла запісвае імёны пацыентаў, якія па стане свайго здароўя не могуць прыйсці ў капліцу, але хочуць скарыстаць з душпастырскай паслугі.

Нечакана сустракаем знаёмага сястры – Тадзіка. Ён шчыра цешыцца адведзінам. Пачынае распавядаць пра сваю хваробу, потым жаліцца, што моцна хоча дамоў... Манахіня сціскае яго рукі ды запэўнівае ў малітве. Тадзік яшчэ некалькі хвілін моўчкі

– У маладосці я сама змагалася з хваробай. І, можа, каб сама не дасведчыла болю, мне было б

Падчас размовы людзі дзяляцца з ёю сваімі перажываннямі, цяжкасцямі, адкрываюць



Сястра Стэла падтрымлівае хворых словамі веры і праз сваю малітву даруе іх Пану

складана зразумець хворых людзей, з якімі зараз сутыкаюся штодня. Таму дзякую Пану Богу за гэтае выпрабаванне, – гаворыць с. Стэла. – Кожны чалавек, якога сустракаю ў бальніцы, патрабуе ўвагі і асабістага падыходу. Некага трэба пашкадаваць, некага – падбадзёрыць. Кагосяці неабходна проста цяплява выслушаць. Мая вельмі засмучае, калі ў ходзе размовы хворы пачынае казаць, што ўжо дзясяткі гадоў не быў у споведзі альбо што не верыць у Бога і не хоча нічога змяняць у сваім жыцці. У такія моманты даводзіцца станавіцца ў абарону веры, але рабіць гэта так, каб не адштурхнуць чалавека. Я проста выказваю сваё меркаванне і стараюся падкрэсліць найважнейшае – існаванне душы. Тлумачу, што пахавваюць цела, а душа не памрэ і прадстане перад Божым судом. Канешне, ніхто не дасць гарантыі, што духоўна згублены чалавек пакаецца і захаце паўданацца з Нябесным Айцом. Але я не адчайваюся, маюся і прашу Усявышняга аб ласцы навяртання для няверуючых.

Медыцынскі персанал ды пацыенты даўно звикліся з візітамі манахіні і вітаюць яе з належнай пашанаю. Рэдка на якіх тварах можна заўважыць здзіўленне і насцярожанасць.

самыя патаемныя куточкі сваёй душы, а пасля дзякуюць за духоўную падтрымку, прысутнасць і прысвечаны час.

– Трэба служыць не толькі целу, але і душы чалавека. Таму праз сваю дзейнасць імкнуса будаваць Божэе Валадарства ў кожным чалавечым сэрцы. У гэтым, хіба, і ёсць мая місія, – гаворыць манахіня. – Я вельмі цешуся, што магу несці хворым Хрыста. З Ім лягчэй пераадоўваць цяжкія і пакуты. Вера сапраўды чыніць цуды. Яна натхняе надзею, а надзея

пазітыўна ўплывае на самаадчуванне.

Вярнуўшыся ўвечары са шпіталю ў манаскі дом, с. Стэла думкамі і сэрцам застаецца з хворымі. Яна моліцца перад Найсвяцейшым Сакрамантам у інтэнцыях людзей, якіх сустрэла на працягу дня, а таксама ўгадвае хворых, што рыхтуюцца да сур'ёзных аперацый ці ляжаць у коме.

Кінга Красіцкая



Падчас св. Імшы ў капліцы, што месціцца ў Гарадской клінічнай бальніцы хуткай медыцынскай дапамогі

і так у хуткім часе памрэ. Аднак я не страціла надзеі і на наступны дзень

сядзіць на ложку, а пасля кradком выцірае слязу і дзякуе госці за падтрымку.

Урачыстасць, падчас якой манахіня будзе дзякаваць Богу за дар жыцця, веры і паклікання ў Назарэт, адбудзецца 16 ліпеня ў гродзенскім рэктаральным касцёле Звеставання Найсвяцейшай Панны Марыі (пабрыгіцкі).

Св. Імша, якую ўзначаліць Мітрапаліт Мінска-Магілёўскі арцыбіскуп Тадэвуш Кандрусевіч, распачнецца ў 12.00.

Пробашч парафіі Гожа збірае рэдкую калекцыю медальёнаў

Невялікі пасёлак Гожа знаходзіцца ў 15-ці км на поўнач ад горада Гродна. Там ужо 15 гадоў выконвае душпастырскую паслугу кс. Павел Шанчук. Як святар ён не толькі думае пра будучае, але і цікавіцца гісторыяй і імкнецца захаваць для нашчадкаў частку мінулага. Па словах ксяндза, шкада, калі рэчы даўніны незаўважна сыходзяць у нябыт.

ЗАПАЛ ДА КАЛЕК- ЦЫЯНІРАВАННЯ – З МАЛЫХ ГАДОЎ

Захапленне кс. Паўла сягае каранямі яшчэ ў часы дзяцінства. Раней гэта былі маркі, манеты, цяпер – медальёны, крыжыкі і шмат чаго іншага. Але не хочацца адкрываць усе карты адразу, каб утрымаць Вашу цікаўнасць. Можаце быць упэўнены, што яшчэ неаднаразова сустрэнецца з калекцыямі святара на старонках “Слова Жыцця”.

“Неяк усё само сабою атрымалася, – распавядае святар. – Некаторыя экспанаты знаходзіў сам. Часам штосьці дарылі. Затым пачаў набываць з рук. І закруцілася...”

Кс. Павел дэманструе экспазіцыю, на якой прадстаўлены медальёны з выявамі Езуса Хрыста, Марыі, шматлікіх святых, а таксама з адлюстраваннем разнастайных сцэн з Евангелля. Святар з гонарам паказвае першы экспанат, які з’явіўся ў калекцыі – медальён св. Яна Непамучна. На яго адваротным баку – Маці Божая

даводзілася ваяваць на нашых тэрыторыях. Сярод незвычайных экспанатаў кс. Павел вылучае медальён, што выраблялі як абярэг падчас эпідэміі чумы. “А вось шасціканцовы крыж «каравака», некалькі стагоддзяў таму папулярны ў Польшчы, – звяртае ўвагу святар. – Яго яшчэ называлі «халерным крыжом», бо лічылася, што ён захоўваў ад розных хвароб. На абодвух гэтых рэчах выява Марыі – Маці Ласкі Божай”.

У калекцыі ёсць і каталіцкія, і праваслаўныя медальёны. Яны адрозніваюцца выявамі святых, якія ўшаноўваюцца ў абедзвюх Цэрквах, а таксама надпісамі: праваслаўныя часцей за ўсё рабіліся па-стараславянску, каталіцкія – на латыні (сустракаюцца таксама па-польску і па-іспанску). У большасці выпадкаў медальёны выпускаліся з нагоды каранавічнага абразоў, кананізацыі святых. Ёсць і нейкія прыватныя матывы, як, напрыклад, адпраўленне святаром прыміцыйнай Імшы. “Чым больш экспанатаў у калекцыі, тым мацней жаданне сістэматы-

“Іх насілі на шыі або на руцэ, на поясе або на ружанцы выключна духоўныя асобы або свецкія з ліку багатых, –

У будучым
кс. Павел
разглядае
магчымасць
перадачы
сваёй калекцыі
ў дзяцэзіяльны
музей, які зараз
знаходзіцца
ў стане
распрацоўкі.

распавядае святар. – Праз нейкі час медальёны на лаўчыліся вырабляць народныя ўмельцы, з-за чаго тыя сталі даступнымі для шырокага кола вернікаў. Майстры-самавучкі стваралі формы з гатовых экзэмпляраў і адлівалі іх са сплаву волава, рабілі т. зв. «пераліўкі». Такія медальёны адрознівае некаторая нязграбнасць, невыразнасць абрысаў”.



Кс. Павел Шанчук паказвае на цудатворны абраз Маці Божай Суцяшэння ў парафіяльнай святыні. Акурат у гэты час у цэнтральным алтары адбываецца рэстаўрацыя

медальёна з выявай Маці Божай Суцяшэння, спісанай з цудатворнага абразу, які займае ў парафіяльнай святыні цэнтральнае месца над алтаром. Эскіз ужо даўно гатовы – чакае рэалізацыі на справе. Як значае пробашч, у планах

гадоў таму над цэнтральным уваходам у касцёл на аснове таго ж сюжэта стварылі вітраж. “Чамусьці першая малітва, якая прыходзіць у галаву, калі напаткаюць цяжкасці, менавіта «Тваёй абароне». У многіх людзей. Я таксама з гэтай катэгорыі, – адзначае святар. – Неаднаразова адчуваў апеку Маці Божай у сваім жыцці. Упэўнены, Марыя ніколі не пакіне таго, хто трапіў у бяду. Яна – наша галоўная заступніца перад Богам. Як клапатлівая маці, Марыя суперажывае чалавеку і заўсёды выступае ў яго абарону”.

ЗАМЕСТ ЭПІЛОГА

На памяць аб сустрэчы кс. Павел падарыў мне нацельны крыжык, выраблены прыблізна ў канцы XVII – пачатку XVIII стагоддзя. Раптам падумалася: а тыя ж медальёны, крыжыкі... усе са сваёй гісторыяй! Гэта не манеты, якімі разлічваліся, не кнігі, якія маглі прачытаць толькі аднойчы, а асабістыя рэчы вернікаў, якія тыя маглі насіць ля сэрца ўсё жыццё. Кожны ўладальнік – са сваім лёсам, няпростым шляхам, на якім



Крыжы з выявамі Маці Божай (справа – крыж “каравака”)



Калекцыя святара разам з эскізам “гожскага” медальёна

Чанстахоўская. “Марыйныя медальёны на нашых землях, напэўна, найбольш папулярныя пасля езуіцкіх з выявамі св. Ігнацыя Лаёлы і св. Францішка Ксаверыя, – зазначае кс. Павел. – У калекцыі бачым адбіткі Маці Божай са сваім Сынам, у коле Святой Сям’і, працягую мячамі, у атачэнні анёлаў, з ружанцам у руцэ... Шмат медальёнаў, прысвечаных Маці Божай Вастрабрамскай, Чанстахоўскай, Пачаеўскай, Бярдзічаўскай, Жыровіцкай, Бялыніцкай, Барунскай. Ва ўсіх гэтых абразях Марыя шырока ўшаноўваецца вернікамі нашых і суседніх зямель”.

АДМЕТНЫЯ ЭКЗЕМПЛЯРЫ

Часам знаходкі здзіўляюць сваёй геаграфіяй. “У маёй калекцыі некалькі медальёнаў з выявай Маці Божай Аўстрыйскай, Іспанскай”, – гаворыць кс. Павел. У размоўе са святаром прыходзім да высновы, што артэфакты маглі застацца ад салдат з далёкіх краёў, якім

заваць інфармацыю пра іх. Над яе зборам працую ўжо на працягу 2-ух гадоў”, – прызнаецца святар.

АД ХОБІ ДА СПЕЦЫЯЛІЗАВАННЯ

Кс. Павел распавядае, што раней медальёны чаканілі з медзі, бронзы. Пазней у якасці матэрыялу пачалі выкарыстоўваць алюміній, срэбра. Яшчэ адной з прыкмет, па якой можна распазнаць час вырабу, з’яўляецца вушка медальёна. У большасці выпадкаў, калі не прадугледжана дадатковае, злучальнае вушка (якое можна назіраць і ў сённяшніх упрыгожаннях), то медальён адносіцца да XVII–XVIII стагоддзяў. Інакш – маем справу з больш сучасным вырабам. У асноўным, медальёны вырабляліся ў манаскіх ордэнах.

Найбольш прыгожыя медальёны ў калекцыі, якія адразу кідаюцца ў вочы, адчаканены ў Рыме, пра што

ПРА ЖАДАННЕ ДАДАЦЬ У КАЛЕКЦЫЮ СВОЙ МЕДАЛЬЁН

Сведчыць надпіс “Roma” ўнізе вырабу. Яны вылучаюцца рэзкасцю і дакладнасцю найменшых дэталей. “Такая якасць! Нават пры сённяшніх тэхналогіях гэта цяжка паўтарыць”, – адзначае кс. Павел.

ПРА ЖАДАННЕ ДАДАЦЬ У КАЛЕКЦЫЮ СВОЙ МЕДАЛЬЁН

Святар ужо доўгі час выношвае ідэю чаканкі

выпусціць яго да 150-годдзя кансэкрацыі касцёла. Юбілей прыпадае на восень 2019 года.

Агулам калекцыя медальёнаў налічвае прыблізна 260 штук. Святар збірае яе каля 10-ці гадоў.

У парафіі глыбока ўшаноўваецца Маці Божая. Яе заступніцтва мясцовыя вернікі прыпісваюць уражанню касцёла падчас Першай сусветнай вайны. Паводле сведчанняў відавочцаў, на небе бачылі выяву Найсвяцейшай Маці, якая сваім шырокім плашчом укрывала святыню ад куль і снарадаў. З гадоў гэтай падзеі ў першай палове XX стагоддзя быў напісаны абраз з адпаведным сюжэтам, пазней выдалі паштоўку. Некалькі

неаднаразова, мабыць, даводзілася апускаць галаву і, гледзячы на падвеску, аддаваць усе цяжкасці заступніцтва пэўнай святой асобы. Так як прыналежнасць артэфактаў выявіць цяжка, гэтая частка гісторыі для нас, нашчадкаў мінулага, ахутана загадкавасцю. Быць можа, у тым і заключаецца найбольшая таямніца.

Ангеліна Пакачайла



Catholic.by

Арцыбіскуп Клаўдыя
Гуджэроці ўзнагароджаны
ордэнам Францішка
Скарыны

Цырымонія ўручэння
адбылася ў Кіеўскім на-
цыянальным акадэміч-
ным тэатры оперы і
балета.

Узнагароду Апосталь-
скіх нунцый ва Украіне
атрымаў ад імя Прэзі-
дэнта Рэспублікі Беларусь
з рук пасла Беларусі ў гэ-
тай краіне Ігара Сокала.
У мерапрыемстве прыняў
удзел таксама Мітра-
паліт Мінска-Магілёўскі
арцыбіскуп Тадэвуш Кан-
друсевіч.

У прамове арцыбіскуп
Гуджэроці падкрэсліў: “Бе-
ларусь і надалей застае-
цца ў маім сэрцы са сваёй
годнасцю, працавітасцю,
гасціннасцю і цішынёй,
якая напоўнена чулівасцю
і глыбінёй. Яна навучыла
мяне разуменню таго,
што народ вялікі не таму,
што пра яго шмат кажуць,
і нават не таму, што ён
сам шмат кажа пра сябе,
а дзякуючы тым жам-
чужынам, якія захоўваюць
яго душы”.

niedziela
TYGODNIK KATOLICKI

Папа для Паўднёвага
Судана

Новая ініцыятыва Свя-
тога Айца Францішка
будзе выразам бліз-
касці з народам, які
закранула вайна і гума-
нітарны крызіс.

Папа прагне вырашыць
у Судан, каб падтрымаць
мірны працэс у краіне і
ўзмацніць голас Касцёла,
які заклікае спыніць насіл-
ле, што прыносіць смерць.
З-за адсутнасці адпавед-
ных умоў Пантыфік пакуль
вымушаны адкласці візіт.

Святы Айцец паста-
навіў праз Дыкастэрыю
па справах інтэгральнага
развіцця чалавека аказаць
салідарнасць пакутуючаму
народу ў некалькіх праек-
тах. Імі прадугледжана
падтрымка для 2-ух шпі-
талаў, якімі кіруюць ма-
наскія сёстры, фінансаван-
не 2-гадовых стыпендыяў
для моладзі, а таксама да-
памога сем’ям землепрацоў-
шчыкам у апрацоўцы зямлі і галоўлі
буйной рагатай жывёлы.

DEON.PL

Вернікі акрыяваліся
для кардынала

Ксяндзы і працаўнікі
куры ў Маніле (Філі-
піны) ў рамках пада-
рунка на Дзень нара-
джэння для кардынала
Луіса Антонія Тагеле
ахвяравалі сваю кроў.

“Найбольшым дарам
з’яўляецца дапамога ў аца-
ленні, таму мы вырашылі
дадаць у падарунак кроў, –
расказаў кс. Сані дэ Клара,
дырэктар па справах заня-
тасці ў архідыяцэзіі. – Такім
чынам мы хацелі паказаць
кардыналу, як шануем скарб
жыцця”.

Сабраная кроў будзе
ададзена патрабуючым,
якія не маюць сродкаў, каб
здзейсніць пераліванне.

Кінга Крсіцкая

Вернікі з лідскай парафіі прынялі сакрамант канфірмацыі

Ва ўрачыстасць Найсвяцейшага Сэрца Езуса біскуп Гродзенскі Аляксандр Кашкевіч наведваў парафіяльную супольнасць Узвышэння Святога Крыжа. Падчас св. Імшы іерарх удзяліў сакрамант хрысціянскай сталасці групе моладзі і старэйшых парафіян.

Вітаючы біскупа, кандыдаты да прыняцця сакраманту канфірмацыі адзначылі, што прагнуць узбагаціцца Божай ласкай, каб з адвагай ісці далей праз жыццё. Пробашч парафіі кс. канонік Уладзімір Гуляй заклікаў іх развіваць у сабе атрыманыя ласкі і быць сведкамі веры ў сваім асяроддзі.

Звяртаючыся да вернікаў, ардынарый узгадаў пра ўрачыстасць Найсвяцейшага Сэрца Езуса. Іерарх адзначыў, што сёння людзям трэба ўглядацца ў сэрца Хрыста і вучыцца ў Яго пакоры, любові і міласэрнасці. Біскуп дадаў, што ў гэты дзень увесь Касцёл моліцца аб святасці для святароў.



“Мы – святары – патрабуем вашай малітвы, каб добра рэалізоўваць місію, атрыманую ад Бога”, – падкрэсліў іерарх і звярнуўся да вернікаў парафіі з просьбай аб малітве ў інтэнцыі новых пакліканняў да служэння ў Касцёле.

На заканчэнне ўрачыстасці пробашч парафіі падзякаваў біскупам за ўдзяленне вернікам сакраманту канфірмацыі і запэўніў яго ў малітве.

Парафіяльны Фэст адбыўся ў Гальшанах

На ўрачыстасць у касцёл св. Яна Хрысціцеля прыбылі мясцовыя вернікі, а таксама святары з Ашмянскага дэканата і шматлікія госці.

Адпустовую ўрачыстасць узначаліў біскуп Гродзенскі Аляксандр Кашкевіч. Гамілію прамовіў кс. Юрый Марціновіч, адказны за СМІ Гродзенскай дыяцэзіі. Святар падкрэсліў 2 рысы св. Яна Хрысціцеля, якія варта наследаваць сучаснікам, – вялікую адвагу і незвычайную пакору. Па словах кс. Юрыя, адвага сёння неабходна кожнаму чалавеку, асабліва калі хрысціянскія каштоўнасці і тое, што святое і Божае, спіхваюцца на ўзбочыну жыцця, і калі сцвярджаецца, што гэта ўжо даўно неактуальнае і нямоднае.

Падчас св. Імшы біскуп Аляксандр удзяліў групе вернікаў сакрамант канфірмацыі, заклікаўшы іх ісці праз жыццё “з адвагай і моцай св. Яна Хрысціцеля”.

Напрыканцы іерарх падзякаваў пробашчу парафіі а. Багуславу Вуйтовічу OFMConv



за ахвярнае служэнне і шматлікія ініцыятывы з мэтай аднаўлення гістарычнай святыні ў Гальшанах. Завяршылася адпуставая ўрачыстасць эўхарыстычнай працэсіі. Затым ля ўваходу ў кляштар была асвечана фігура Маці Божай, а пры ўездзе ў Гальшаны – новы прыдарожны крыж. Ён будзе сведчыць аб тым, што на гэтай зямлі жывуць людзі, якія вераць у Бога.

Парафіяльны адпуст адбыўся ў Шчучыне

Ва ўрачыстасць Найсвяцейшага Сэрца Пана Езуса ў мясцовай святыні сабраліся шматлікія вернікі, каб адсвяткаваць адпуст – другі пасля ўспаміну св. Тэрэзы Авільскай, якая з’яўляецца галоўнай заступніцай парафіі.

Эўхарыстыю ўзначаліў новапрэзбітэр Гродзенскай дыяцэзіі кс. Анджэй Ганчар, які некалькі месяцаў таму наведваў мясцовую парафію з місійным казаннем яшчэ як дыякан.

Гамілію прамовіў кс. Дзмітрый Папянюк. Святар засяродзіў увагу прысутных на Сэрцы Езуса, якое заўсёды адкрыта на чалавека. “Збаўца павінен быць для ўсіх прыкладам сапраўднай любові і міласэрнасці, таму што Бог ёсць любоў. Сэрца Ягонае палае любоўю да кожнага чалавека,



а асабліва да бедных грэшнікаў, якія аддаліліся ад Усемагутнага праз грэх. Божае Сэрца чыніць у душах людзей чуды!” – падкрэсліў кс. Дзмітрый.

Урачыстасць завяршылася эўхарыстычнай працэсіяй вакол касцёла.

Парафіяльны адпуст адбыўся ў Суботніках

27 чэрвеня ў мясцовым касцёле пад тытулам св. Уладзіслава прайшла ўрачыстасць, прысвечаная галоўнаму заступніку парафіі.

Святкаванне пачалося эўхарыстычнай працэсіяй вакол касцёла. У ёй прынялі непасрэдны ўдзел Рыцары Беззаганнай і дзеці, якія ў гэтым годзе прынялі Першую св. Камунію. Працэсію з Найсвяцейшым Сакрамантам узначаліў кс. дэкан Віктар Субель.

Гамілію да прысутных прамовіў кс. Андрэй Лішко, прэфект Гродзенскай ВДС. Святар распавёў вернікам пра жыццёвы шлях св. Уладзіслава, нагадаў аб тым, што “кожны з нас можа стаць святым, нягледзячы на тое, што сёння прапануе свет”. Кс. Андрэй запэўніў сабраных, што святымі не нараджаюцца, імі становяцца. “Бог у сваім плане збаўлення заклікае кожнага да святасці. Давайце жыць так, каб людзі маглі



ў нас убачыць, дасведчыць, перажыць і адламаць Хрыста, як хлеба, столькі, колькі ім патрэбна. Бог ёсць любоў, а хто ў любові трывае, трывае ў Богу, а Бог – у ім”, – падкрэсліў святар.

Напрыканцы св. Імшы пробашч кс. Аляксандр Лебядзевіч сардэчна падзякаваў святарам і вернікам за прысутнасць і супольную малітву.

У касцёле Гродна-Дзевятоўка асвятлілі алтар Маці Божай Нястомнай Дапамогі

У дзень парафіяльнага адпусту Гродзенскі ардынарый Аляксандр Кашкевіч прыбыў у святыню Найсвяцейшага Адкупіцеля, каб разам з мясцовымі вернікамі ўшанаваць старадаўні абраз Марыі, напісаны ва ўсходнім стылі, асвятліць левы бакавы алтар, дзе ён знаходзіцца, а таксама хрысцілё і крапільніцы.

Ва ўступным слове да прысутных вернікаў звярнуўся пробашч парафіі а. Дзмітрый Лабкоў CSsR. Святар нагадаў пра тое, што летась Касцёл перажываў 150-годдзе з таго часу, як папа Пій IX перадаў абраз Маці Божай Нястомнай Дапамогі айцам рэдэмптарыстам, і падкрэсліў, што асвячэнне алтара прымеркавана да гэтага юбілею.

У гаміліі ардынарый звярнуў увагу на постаць Марыі з Дзіцяткам Езус на абразе: “Заўважае, Яна не засланыя сабою



Хрыста, не прымянае Яго місіі. Заступніцтва Найсвяцейшай палягае на тым, каб прывесці нас да Езуса, і праз Яго – да Айца”.

Урачыстасць завяршылася эўхарыстычнай працэсіяй, пасля якой ардынарый асвятліў 3 копіі іконы для перагрынацыі ў парафіі, а таксама блаславіў усіх прысутных абразам Маці Божай Нястомнай Дапамогі.

АНОНСЫ

СЁСТРЫ СЛАЗЯНІКІ ЗАПРАШАЮЦЬ ДЗЯЎЧАТ НА РЭКАЛЕКЦЫІ

Духовныя практыкаванні на тэму “Дзе скарб твой, там будзе і сэрца тваё” (Мц 6, 21) пройдуць 16–24 жніўня ў в. Лебедзева (Маладзечанскі р-н., Мінская вобл.).

Да ўдзелу ў рэкалекцыях запрашаюцца дзяўчаты ва ўзросце ад 14-ці гадоў. Падчас сустрэчы можна будзе паслухаць канферэнцыі, паразважаць над уласным жыццём і засяродзіцца на супольнай малітве. Манахіні прапануюць таксама актыўны адпачынак: майстар-класы, гульні, забавы.

Запіс і дадатковая інфармацыя па тэлефонах:
(8 033) 665-82-56, с. Тэрэса Сольнічак;
(8 029) 382-55-92, с. Вераніка Огар.

КАТЭХЕТЫЧНЫЯ КУРСЫ Ў ГРОДНЕ АБ’ЯЎЛЯЮЦЬ НАБОР НАВУЧЭНЦАЎ

Дадзеныя курсы рыхтуюць спецыялістаў для катэхетычнай працы ў парафіях. Далучыцца да ліку студэнтаў могуць таксама тыя ахвотныя, якія жадаюць глыбей пазнаць хрысціянскую веру і стаць праваднікамі на шляху да збаўлення.

У адукацыйнай праграме прадугледжана вывучэнне такіх прадметаў, як каталіцкая дагматыка, маральная і духоўная тэалогія, Святое Пісанне, катэхетыка, кананічнае права, літургіка, каталіцкая псіхалогія і педагогіка, этыка сямейнага жыцця і інш. Навучанне адбываецца ў завочнай форме. Працягваецца 3,5 гады.

Кандыдаты павінны прадставіць да 30 жніўня ў сакратарыят Гродзенскай курыі наступныя дакументы:

- пасведчанне аб сакраманце хросту,
- атэстат сталасці,
- медыцынскую даведку,
- 4 фатаграфіі,
- ксеракопію пашпарта,
- уласнаручна напісаную аўтабіяграфію,
- рэкамендацыю ад пробашча,
- заяву з просьбай аб прыняцці.

Прадугледжана папярэдняя суразмова. Заняткі распачнуцца 30 верасня. Будуць праходзіць праз кожныя 2 тыдні ў суботу і нядзелю.

Больш падрабязную інфармацыю можна атрымаць па тэлефонах:
(8 0152) 75-33-08, (8 029) 976-15-69.
E-mail для даведак: katecheza.kuria@gmail.com.

400-ГОДДЗЕ ПАРАФІІ АДЗНАЧАЦЬ У КРАМЯНІЦЫ

Юбілейная ўрачыстасць у касцёле Богажа Цела адбудзецца 15 ліпеня. Св. Імша, якую ўзначаліць біскуп Гродзенскі Аляксандр Кашкевіч, распачнецца ў 13.00.

Фундатарамі крамяніцкага касцёла св. Юрыя, мучаніка, былі кашталян Віцебскі Мікалай Вольскі і яго жонка Барбара. У 1617 годзе яны запрасілі Ордэн Латэранскіх Канонікаў з Кракава і выступілі фундатарамі кляштара і святыні. Касцёл асвечаны 8 ліпеня 1657 года біскупам Віленскім Янам Даўгялам Завішам.

Да ўдзелу ва ўрачыстасці запрашаюцца духоўныя і свецкія асобы.

ГРОДЗЕНСКАЯ СЕМІНАРЫЯ АБ’ЯЎЛЯЕ НАБОР НОВЫХ КАНДЫДАТАЎ

Паступленне на 2017/2018 навучальны год будзе праходзіць у 2 туры. Уступныя экзамены адбудуцца 10 ліпеня і 7 жніўня (семінарыя прапануе начлег напярэдадні іспыту). Кандыдат павінен паказаць свае веды па асноўных тэмах з катэхізіса і актуальнага жыцця каталіцкага Касцёла.

Спіс дакументаў для паступлення:

1. заява з просьбай аб прыняцці ў семінарыю з матывацыяй свайго рашэння;
2. уласнаручна напісаная аўтабіяграфія;
3. атэстат аб сярэдняй адукацыі альбо дыплом аб заканчэнні іншай навучальнай установы;
4. пасведчанне аб сакраманце хросту;
5. пасведчанне аб сакраманце канфірмацыі;
6. пасведчанне аб удзеле ў катэхезе;
7. характарыстыка ад пробашча;
8. медыцынская даведка для паступлення ў ВНУ;
9. пашпарт і яго ксеракопія (старонкі 31–33);
10. ваенны білет (прыпісное пасведчанне) і яго ксеракопія;
11. 4 фотаздымкі (3х4 см).

Прыём дакументаў праходзіць у рэктараце семінарыі кожны дзень (акрамя нядзелі і ўрачыстасцей) па папярэднім запісе.
Адрас: г. Гродна, вул. Парыжскай Камуны, 1.
E-mail: wsd@grodnensis.by. Тэлефон: (8 0152) 77-02-34.

У малітве ўспамінаем памерлых душпастыраў:

- 13 ліпеня 1942 г. – а. Дыянізіў Клімчак OFMConv., проб. Гродна;
- 15 ліпеня 1943 г. – кс. Казімір Шыпіла, вік. Гродна;
- 15 ліпеня 1943 г. – кс. Юстын Скакоўскі, капелан сяцёр назарэтанак, Гродна;
- 15 ліпеня 1943 г. – кс. д-р Юзаф Казлоўскі, проб. Ваўкавыск;
- 15 ліпеня 1943 г. – кс. кан. Марэк Бурак, проб. Мсцібава;
- 16 ліпеня 1973 г. – кс. Адам Вайцяхоўскі, проб. Гудагай;
- 16 ліпеня 2006 г. – бр. Бярнард Бяленік OFMConv., Гальшаны–Гродна.

Пры падрыхтоўцы навін выкарыстоўвалася інтэрнэт-старонка grodnensis.by

ШТО МЫ ГАВОРЫМ?

У беларускай мове нямала ўстойлівых выразаў, якія ўжываем не задумваючыся. Сярод іх – з узгадваннем д’ябла або імем Бога ў неадпаведным кантэксце. На першы погляд можа здавацца, што нічога пагрозлівага ў тым няма, але гэта памылковая думка.

Часам на некаторыя пытанні людзі адказваюць нібы проста: “Чорт ведае што” або “Чорт яго ведае”. Але любое згадванне нячыстага не можа застацца

на языку зноў жа “павіс” д’ябал. Трэба не забываць аб тым, што любая спасылка на яго актывізуе нядобрыя сілы да дзейнасці.

Ёсць таксама выразы,

Нездарма кажуць:
языку дай волю – завядзе ў няволю.

незаўважаным тым, хто ў гэтым непасрэдна зацікаўлены, г. зн. самім д’яблам. У наступны раз эксперт па нядобрых справах будзе гатовы “патрэбным” чынам падказаць на чарговае пытанне, бо “ведае што”. Чалавек вымушаны гэта выслушаць, таму што, як вынікае, давярае яму.

У эмацыйных выразках “Што за чорт?”, “Якога д’ябла?” таксама згадваецца нячысты. Падобным чынам у сітуацыях з ужываннем фармулёвак тыпу “Адзін чорт”, “Чорта з два”, “Нічарта”. Атрымліваецца,

якія выкарыстоўваем з пажаданнямі зла. Можа, ніколі не задумваемся пра гэта, бо ўжываем словы машынальна, па прывычцы. “Ціпун табе на язык” азначае, што нехта жадае, каб у другога на языку з’явілася балючая язва. “Каб на цябе ліха”, “Каб на цябе немач якая”, “Трасца табе ў бок” або “Халера яго бяры” гавораць самі за сябе.

Падобным чынам выкарыстоўваем фармулёўку “Ідзі к чорту”. Напэўна, не хочам адпраўляць адрасата да нячыстага, робім гэта несвядома. І нават

не заўсёды прамаўляем словы ў гневе, вельмі часта жартаўліва. Але не ўсё дзеля смеку бяспечна.

Здараецца, пра сябе гаворым: “Чорт вазьмі”, “Чорт пабярэ”. Гэты імгненны і, здавалася б, бяскрыўдны парыв з’яўляецца своеасаблівым запрашэннем д’яблу да перадачы сябе ў яго рукі. Такім чынам можна самавольна і дабравольна наклікаць бяду. Выказванні тыпу “Ашалець”, “З глузду з’ехаць” таксама з гэтай катэгорыі. Чалавек робіць сабе нядобрае пажаданне.

Са слоў “Мяне бесіць” напрошваецца вывад, што асоба прызнае, нібы ўнутры ў яе жывуць нячыстыя сілы. Можна таксама “загуляцца” і не заўважыць, як д’ябал выкарыстоўвае гэта дзеля сваіх мэт. Або перанесці негатыву на бліжняга, спытаўшы: “Дзе цябе чэрці носяць?”.

Вельмі часта людзі

выкарыстоўваюць выраз “Бог любіць тройцу”. Па-першае, патрэбна адзначыць, што Бог і ёсць Тройца: Айцец, Сын і Святы Дух. Гэтую праўду веры рэгулярна паўтараем у малітвах на кожнай літургіі. Па-другое, недарэчна выкарыстоўваць падобны выраз пры любой магчымасці, асабліва калі нешта не датычыць Боскага трыадзінства. А пачуць яго можна найчасцей калі робіцца нейкая 3-я спроба, і трэба з поспехам завяршыць пачатую справу.

Нейкія выразы можам выкарыстоўваць у кантэксце легкадумна, з-за чаго яны часам набываюць негатывную афарбоўку. Напрыклад, здараецца сітуацыя, калі няшчасце абмінае нас асабіста, але закранае бліжняга. На радасцях парою

“Не ўжывай імя Пана Бога твайго дарэмна, бо Пан не пакіне без пакарання таго, хто ўжывае імя Ягонае дарэмна” (Зых 20, 7).

гаворым “Дзякуй Богу”. Але ці няма ў гэтым крывадушнасці? Падобны выраз “Усё не дзякуй Богу” ўвогуле ў корані не адпавядае

рэчаіснасці. Хрысціяне павінны прымаць праўду аб тым, што на ўсё воля Усявышняга, Божая воля праяўляецца ў кожнай справе згодна з Яго Провідам.

Аналагічна з выразамі “Не дай Бог”, “Барані Бога” і “Няхай Бог крые”. Па сватай сутнасці яны не адлюстроўваюць нейкі дрэнны намер. Але дастаткова толькі выкарыстаць іх у неадпаведным кантэксце – і ўсё адразу змяняецца. “Не дай Бог, ты сеў на маё месца” або “Барані Бога, яшчэ раз нам сустрэцца”, “Няхай Бог крые ад такой цешчы”. Не варта пры любой аказіі хавацца за спіну Усемагутнага – “**Богам прашу**”. Выраз можа ўжывацца абгрунтавана ў выпадках надзвычайнай неабходнасці.

Такім чынам, можам назіраць тэндэнцыю, як падобныя выразы становяцца паразітамі ў мове хрысціянства. Замест таго, каб узбагачаць гаворку па-сапраўднаму духоўным сэнсам, чалавек нядобрым чынам уплывае на сваё жыццё за кошт слоў, якія ўжывае не па прызначэнні.

Самавольна, хоць і несвядома. Але Бог не для таго даў чалавеку язык, каб па неасцярожнасці ім можна было сабе нашкодзіць. Таму варта быць вельмі ўважлівым да таго, што гаворым.

Ангеліна Пакачайла

ЖЫЦЦЁ КАСЦЁЛА ў АБ’ЕКТЫВЕ



Мерапрыемства прайшло пад дэвізам “Разам з Марыяй да Езуса”. У ім прынялі ўдзел 557 чалавек з 40-а парафіяльных супольнасцей. Пераможцам сёлетніх спаборніцтваў стала парафія Найсвяцейшай Тройцы з Росі, II месца заняла парафія Святой Сям’і з Ліды, III – парафія Найсвяцейшай Панны Марыі Вастрабрамскай Маці Міласэрнасці з Гродна (Аўгустовак).

ІХ Дыяцэзіяльная парафіяда дзяцей і моладзі адбылася ў Гродне



Як рэагаваць на праявы грубійнасці ў касцёле?

Тэарэтычна мы не павінны сутыкацца з хамствам у святыні: людзі прыходзяць сюды з добрымі намерамі, адкрыта вызнаюць сваю веру ў самыя высокія ідэалы. Але кожны чалавек мае свой характар, рознае выхаванне і рознае (часам вельмі складанае) мінулае. Таму на практыцы, на жаль, часам здараюцца непрыемныя сітуацыі.

У падобных абставінах можа ўзнікнуць жаданне даць волю эмоцыям і таксама па-грубіянску адказаць крыўдзіцелю. Найлепшым дарадцам у такіх абставінах з’яўляецца сам Езус Хрыстус – найдаканальшы джэнтльмен. У Святым Пісанні можна знайсці шмат прыкладаў належных паводзін Збаўцы ў нягодных сітуацыях. Прывішчушы ў свет, Езус даў людзям новыя правілы жыцця: замест прычэпу “вока за вока, зуб за зуб” прапанаваў адказаць на крыўду разуменнем і любоўю. У Хрыста неаднаразова здараліся вострыя сітуацыі з фарысеямі, вучнямі, але Ён ніколі не дазваляў эмоцыям узяць над сабой верх. Падобна і мы, калі бачым праяўленні несправядлівасці ў святыні, павінны спытаць сябе: “Што ў гэтай сітуацыі зрабіў бы Езус?”.

Калі неадпаведныя паводзіны верніка заклікалі Вас асабіста, варта культурна звярнуць на гэта ўвагу, спакойна, з павагай растлумачыць, як належыць весці сябе ў касцёле. Можна звярнуцца да пробашча, каб той наступным разам падчас чытання парафіяльных аб’яў адзначыў належныя паводзіны ў святыні. Неабходна памятаць, што да Бога прыходзяць не ідэальныя людзі, грэшнікі. І таму падобныя сітуацыі ні ў якім разе не павінны пахіснуць нашу веру.

Кс. Андрэй Лішко
Паводле grodnensis.by

Друк: ГАУПП «Гродзенская друкарня», ЛП 02330/39 от 27.03.2014 г. 230025 Гродна, вул. Паліграфістаў, 4; нумар заказу 3263; тыраж 4970; аб'ём газеты – 2 умоўна друкарскія лісты; якасць друку адпавядае якасці прадстаўленых дзяпазітываў; цана адвольная